Ч. 127. Четвер 22 (9) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рада державна. — Положене на Угорщині. — Адреса норвеского стортінґу. — Події в Росиї і росийско-японьска війна).

На вчерашнім засіданю палати послів приступлено насамперед до дискусиї над наглячим внесенєм пос. Вольмаєра в справі нападу социялістів на посла о. Шайхера коло Ст. Пельтен. Вольмаєр, мотивуючи внесенє, описав ту пригоду і підніс, що після гадки лікарів грозить Шайхерови утрата одного ока. Ціле населенє обурене і держава не повинна стерпіти того, аби поодинокі сторонництва нападали на улици на своїх політичних противників. Просить о прийнятє внесеня, котре виявляє обуренє з причини нападу і домагав ся примірного покараня винних. По промові кількох ще бесідників зложив іменем правительства п. Міністер внутрішних справ ґр. Біляндт-Райдт заяву, що правительство в цілости прилучає ся до виявів обуреня і жалїє, що не можна було завчасу перешкодити нападови. Очивидно правительство подбає о то, аби виновники потерпіли заслужену кару і надіє ся, що удасть ся їх викрити. Оцінюючи вповні значінє політичних свобід, правительство буде старати ся з цілої сили, аби запоручені законами політичні свободи були участию кождого і не стерпить ніяких насильств. Прийшло відтак до острої перепалки між социялістами а антисемітами, почім палата приймила значною більшостию наглячість внесеня. Відтак приступлено до першого читаня буджетової провізориї. Промавляли: Зоммер, всенїмець, домагаючи ся знесеня славяньских паралєльок при семинариях в Опаві і Тішині, і Скене, котрий виступав против будови водних каналів. На тім перервано дискусию і назначено слїдуюче засїдане на нині.

Найвисше відручне письмо угорского короля до бар. Феєрварі'ого, про котре ми вчера згадували, звучить: Любий бар. Феєрварі! Великим смутком наповнює Мене те, що до тепер я не міг заіменувати правительства з посеред більшости сойму мого вірного угорского народа, а іменно з тої причини, що сторонництва, злучені в більшости, не предложили менї такої проґрами, на підставі якої я міг би з цілим спокоєм повірити судьбу народа вибраному з їх рядів правительству. Пожалуваня гідний застій чинностий законодавства приспорює моїй любій Угорщині економічно і морально необчислимі шкоди, але надію ся, що тепер, за посередництвом правительства, що стоїть поза сторонництвами, наконець стане менї можливим так дуже бажане мною вирівнанє ріжниць і покликанє міністерства з рядів більшости. На поли реформ внутрішної адміністрациї і на економічнім поли радо дожидаю предложеня з кругів більшости угорского сойму, а що дотикає бажань, висказаних на войсковім поли, то в ході часу, а навпослїдок в обовязуючій заяві, зложеній правительством в 1903 р., я згодив ся на них. Однак зарядженя, видані мною з сеї причини для армії, могли обертати ся тілько в тих рамах, які полишають ненарушеними мої законні монарші права і обовязки, що тяжать на менї з тої причини. Ті рами мусять безусловно бути задержані, щоби запобігти сему, щоби биткість армії, яка для обох держав має жизненне значінє, не стала нарушеною. Дуже радий був би я, коли-б вам удало ся на підставі зіткненя з політичними сторонництвами в обсязі означених границь навязати порозуміня і через те допомогти до іменованя правительства з поміж більшости.

Письмо то як і іменованє нового правительства не вдоволило ні дотеперішної лїберальної більшости ні сторонництва независимости. Як нинїшні телеґрами доносять, відбули ся вчера збори членів обох сторонництв. На зборах сторонництва независимости подав Кошут до відомости ухвалу правлячого комітету сполучених опозицийних сторонництв, після котрої поставлять они в палаті внесенє, аби новому правительству висказати вотум недовірия. Внесенє має бути поставлене нині безпосередно по відчитаню відручного королївского письма, яке ми навели. На случай коли би члени правительственного сторонництва висту-

---

ВИЗВАНЄ.

(З француского — **Ф. Бертольда**).

— Менї здаєть ся, що ми вже всї, можуть подавати обід! — сказав поручник Поль Фурніє, розглядаючи ся довкола.

— Всїх нема, бракує ще Лежандра — відповів поручник Берард.

— І Маврикия Лямарша — додав Дебрей.

Ті слова роздали ся одного маєвого вечера при офіцирскім столї в малім місточку Н...

— Справді, нехай подають! — замітив Марсель Бессіє. — Тим гірше для тих, що спізняють ся!

Присутні почали збирати ся, засїдати і міжтим вела ся дальша розмова.

— Ага, Лямарш — говорив Поль Фурніє дальше — знаєте, що я нині бачив? У виставовім вікні книгаря Діваля, в улици „де ля Ґар“, побачив я нову повість під заголовком „Маврикий Лямарш“.

— Що кажете!

— Тихо, ось він — сказав Еміль Берар.

— Хто?

— Маврикий Лямарш.

— Книжка чи чоловік?

То питанє повитано вибухом загального сьміху; була то експльозия веселости, яка повитала вхід молодого офіцира, про котрого саме була бесїда.

— Що... моя особа настроює вас до такої щасливої веселости? — спитав новоприбувший.

— І так... і нї.

Але зараз хотів єму кождий пояснити справу. Що мала значити та жовта книжка, що саме появила ся у накладця і на заголовку носить єго імя? Хто знає, як виглядає той герой-іменник... чи грає там сьмішну чи нечесну ролю? На всякий спосіб було то для него дуже немило... дуже неприємно і не можна було знати, на які прикрости може він бути задля того виставлений.

— Але — хто написав повість? — озвав ся якийсь голос.

— Ага, хто автором? — спитав другий.

— Заждіть, пригадую собі — відповів Фурніє — він називає ся Діпорталь... Так Діпорталь.

— Маврикий Лямарш, оглушений повеню слів, криками, суперечками, які тиснули ся до єго уший, відчував враженє чоловіка, що попав в якусь історию, а сам не розуміє, що з ним діє ся, але поволи всіми перемовлениями, приходить вкінци до пересьвідченя, що грозить єму велика небезпечність. Мимо того старав ся спершу против того опирати ся.

— От, робите тілько крику задля дурниці — воркнув.

Але потік заперечень перебив єго слова.

— Як дурниця!

— Чейже імя сьвяте.

— Треба би против того застерегти ся.

— А навіть загрозити.

— І зажадати поясненя...

— Навіть з оружием в руці.

— Єму вже ніхто не дасть спокою.

Нещасливий Лямарш був вже наців пересьвідчений. Одного дня спитав він:

— Отже ви гадаєте, що...

— Ну, на твоїм місци післав би я телеґраму з загроженєм.

— Добре вже, добре! Подай менї депешу! — сказав поручник занепокоєний і вже трохи подражнений. Взяв папір, перо, чорнило, написав кілька слів і відчитав відтак голосно: „Коли Жак Діпорталь не знає нїчого, що на сьвітї живе офіцир гузарів Маврикий Лямарш, то я жадаю спростованя; коли знає, визиваю єго з оружием в руці — Маврикий Лямарш“.

— Славно! — крикнули всї хором.

— Але... адреса? — замітив Бессіє. — Ми єї не знаємо.

— У накладця... а той перешле телеґраму адресатови.

І сейчас понесли всї немов би з якою процесиєю телеґраму до найблизшого телеґрафічного уряду.

* * *

Тепер ждали. Минуло чотири, пять, вісім днів... нїчого. Не надійшла ніяка відповідь. Писатель Діпорталь мовчав... як риба. При

пили против того, відповість їм пос. Апонїй; коли би барон Феєрварі розвинув правительственну проґраму, то іменем лївицї промовить Юлїй Андраші. Ті предложеня Кошута принято до відомости, а Кошут просив членів сторонництва, аби з цїлою повагою і спокоєм прийняли в палатї нове правительство. Треба оминати всякої нагоди до закритя палати. — Так само невдоволене з теперішного положеня і сторонництво лїберальне. Виконуючий комітет того сторонництва предложив на вчерашних зборах таку резолюцию: Позаяк лїберальне сторонництво полишило ся при послїдних виборах до сойму в меншости, то з вдоволенєм приймило до відомости, що правительство, яке вийшло з посеред него, уступило. Натомість з жалем бачить она ріжницї, які вигринули між короною а теперішною більшостию палати, що виходить на шкоду парляментаризму і народного житя і було причиною, що не можна було доси утворити правительства, яке опиралось би на соймовій більшости, а лише треба було утворити непарляментарне мінїстерство. Такого правительства лїберальне сторонництво не може підпирати і не може мати до него довіря, бо стоїть строго при засадах Деака з р. 1867. Треба всьо зробити, аби як найскорше прийшло до керми правительство, оперте на довірю корони і соймової більшости.

Норвеґский стортінґ ухвалив оногди вечером вислати до короля Оскара, парляменту і народу шведского таку адресу, котра являє ся із сторони Норвеґії немов би закінченєм довголїтного шведско-норвеґского спору: Норвеґский стортінґ заявляє В. кор. Величеству, а за посередництвом В. кор. Величества парляментови і народови шведскому, що то, що в Норвеґії стало ся, єсть конечним вислїдом подій послїдних лїт і не може бути взяте назад. Стортінґ відкликає ся до прихильности В кор. Величества, парляменту і народу шведского, аби єго підперли при розвязаню Унїї в мировій дорозї для скріпленя дружби і в інтересї загального пожитя обох народів, які піднесли ся в Швеції, можна гадати, що многі уважають спосіб, в який прийшло до розвязаня Унїї, обиджуючим Швецию. Не було то наміром стортінґу. То, що стало ся, мусїло стати ся, але чести Швеції і шведского народу нїхто не хотїв нарушити. Вже перше стортінґ заявив, що норвеґский нарід не має жалю нї неохоти до В. кор. Величества і шведского народу. Девятьдесять лїт спільного житя на материяльнім і духовім поли викликало у норвеґского народу чувство щирої дружби і прихильности для шведского народу. Ті самі чувства для Швеції будуть наповняти норвеґский нарід і дальше, але вже без Унїї, в котрій Норвеґія займала становище цїлком для неї невідповідне. Надїючи ся, що шведский нарід прилучить ся до погляду, що становище таке, яке ухвалив стортінґ, причинить ся лише до скріпленя чувств дружби, сполучаючої оба народи, стортінґ дожидає, що шведске правительство, признаючи нове становище Норвеґії і її права, яко независимої держави, згодить ся на переговори, які треба перевести для успішного управильненя відносин, що випливають з довершеного розвязаня Унїї. Стортінґ готовий увзглядни́ти кожде справедливе бажанє. Під взглядом правно-державним оба народи будуть розділені, але відносини між обома народами, оперті на взаїмнім довірю, причинять ся до їх розвитку і доведуть до тривкого щастя обох народів Півночи. Отже в інтересї Півночи стортінґ обертає ся з горячим зазивом до народу, котрий своєю цивілїзацією і великодушностию займив так визначне місце серед наших народів і з котрим норвеґский нарід хоче удержувати на віки як найлїпші відносини.

Після наспівших нинї урядових донесень, відповідь дана царем депутациї земств звучала: Я щасливий, що бачив вас і чув. Не сумніваю ся, що ви, панове, були переповнені горячою любовію вітчини, коли постановили до мене безпосередно удати ся. З вами і з цїлим моїм народом був я і єсьм ще губоко засмучений з причини нещасть, які принесла Росиї війна і з причини дальших, яких ще треба надїяти ся, а не менше й з причини внутрішних заколотів. Відкиньте всякий сумнїв; моя воля рішуча і непохитна, а справа склик ання вибраних заступників до співучасти в державних справах буде полагоджена. Безнастанно піклую ся тою справою і жертвую ся їй. Можете то сказати вашим братям на селї, в містах. Я сильно пересьвідчений, що Росия з теперішних тяжких проб вийде відмолоднїла. Нехай як давнїйше знов запанує єдність між царем а цїлою Росиєю, згода між мною, а людьми российскої землї, єдність і згода такого ладу, який відповідає правдивим российским засадам. Вірю, що вашим бажанєм єсть щиро помагати менї в виповненю тої задачі.

Новинки.

Львів, дня 21 червня 1905.

— Перенесеня. П. Намістник переніс старшого комісаря полиції Тад. Матковского з Перемишля до Львова і комісаря полиції дра Т. Хмелярского зі Львова до Перемишля; дальше практиканта концептового Намістництва Діон. Вилюша з Живця до Ясла; вкінци ветеринаря повітового Едм. Збудовского з Підгаєць до Сокаля і асистента ветеринарийного Меч. Войцїховского з Сокаля до Підгаєць.

— З львівского унїверситету. В львівскім унїверситетї вибрано деканом теольоґічного видїлу на рік шкільний 1905/6 професора о. дра Ів. Жуковского, деканом фільософічного видїлу професора дра Руд. Зубера, а деканом видїлу медичного професора дра Ем. Махека. Вибір декана видїлу правничого і ректора унїверситету відбуде ся нинї.

— Екзекутори податкові. На авдиенциї у Є. Ексц. п. Коритовского представив ся дня 18 с. м. нововибраний заряд товариства галицких екзекуторів податкових „Самопоміч", котрий був вельми прихильно принятий, при чім Є. Екс. висказав вдоволене з причини перенесеня того заряду до столицї краю. В тій самій цїли ходив відтак заряд до референта п. надрадника Скварчиньского, у котрого обговорювано основно справи дотикаючі полїпшеня биту екзекуторів і їх становища службового. — *М. Старжевский*, секретар товариства.

— Нові краєві позички. Видїл краєвий приступає до затягненя двох нових позичок краєвих в квотах: 7,000.000 К і 6,150.000 К в 4-прц. облїґациях краєвих з 50-лїтним терміном сплати. Перша позичка призначена на покрите краєвого

офіцирскім столї збільшала ся нетерпеливість а з нею рівночасно утомлене інтересованого, Маврикия Лямарша. Очивидна річ, що першим дїлом молодого чоловіка і єго приятелїв було купити повість і якимсь дивним случаєм герой повісти мав в деяких річах схожість з поручником. Як той був і він офіцером, як би то сказати? — трохи необоротним... хоробрим в своїм воякцім житю, але несьміливим в житю сьвітскім. Оба Лямарші, і правдивий і фальшивий, заявляли, що чують відразу до подружа.

Та черта викликувала у молодих офіцирів богато насьмішливих натяків і острих жартів.

— Нема сумнїву — потверджував Фурніє — що та книжка написана задля тебе і против тебе.

— Жак Діпорталь то мусить бути лиш прибране назвище — замітив Еміль Берар — і криє певне когось, хто вас знає.

— Або й то, що не відповідає нїчого на ваше визванє.... всьо то не дуже ясне — відозвав ся Дебрей.

Коли Лямарш пійшов на який баль, випитували єго цїкаво молоді дївчата, матери глядїли на него якось недовірчиво. Бідний Лямарш почав — як всї то помітили — брати собі цїлу справу аж надто до серця. Жовті окладинки книжки, що видїли і дальше так як перед тим у всїх вікнах книгарень, були для него безнастанною мукою.

„Але що дїяти.... що дїяти?" — питав сам себе з розпукою.

Вкінци неприємна сцена, яка єму лучила ся, вказала єму одинокий вихід, який єму лишив ся, аби освободити ся з такого положеня.

Полковник, розгнїваний тим, що стало ся, відозвав ся раз різко до Лямарша:

— Поручнику.... Що то за книжка, що має ваше назвище в заголовку?

— Не знаю, пане полковнику.... случай...— вицїдив.

— Ту справу треба як найскорше пояснити.

— Добре, пане полковнику! — відповів нещастний поручник. — Дайте менї на 48 годин відпустку, я поїду до Парижа.... і той Діпорталь буде мусїв відповісти, сяк або так....

Того самого вечера вcїв поручник Лямарш до поспішного поїзду, а на другий день рано вскочив до фіякра і велїв себе везти просто до мешканя пана Жака Діпортала, про котрого адресу вивідав ся ще минувшого тиждня.

В міру того, як Маврикий Лямарш наближав ся до цїли, гнїв єго ставав чим раз більший. І він оцинивши ся в сїнях мешканя, сказав майже грубо:

— Хочу бачити ся з паном Діпорталь, говорити з ним.... тут моя карта....

Чемно, хоч трохи здивований різким виступом незнакомого, попросив єго служачий за собою, отворив єму двері до хорошо устроєного сальону і сказав:

— Добре, скажу панї.

Полишившись сам, поручник подумав:

— Чого той дурак, коли я хочу говорити з мужем, іде до панї? А може єго нема, виїхав?... га, побачимо?

І дїйстно отворили ся двері і до комнати увійшла молода, 25 до 26-лїтна женщина, дуже хороша, в рожевій одежи, що була їй дуже до лиця. Она наблизила ся до офіцира і відозвала ся:

— Мій пане, ви бачите, яка я здивована.... карта.... ваше імя говорить менї досить.... Отже телєґрама, визванє, всьо то правда.... і не жарт?

— Панї, я не роблю нїколи пустих жартів. Так, телєґраму вислав я, а що не одержав нїякої відповіди, приїзджу лично....

— Визвати автора.

— Так. То мусить скінчити ся. Від часу як появила ся та проклята книжка, житє моє перемінило ся в пекло. Так, панї — додав майже з сьмішним видом розпуки. — Одним словом.... моя честь нарушена!

— Алеж пане, що я тут можу порадити? — сказала она невинно і щиро. — Жаль, що та книжка має як раз в заголовку ваше назвище.... Але остаточно то право автора вибирати собі яке схоче жіноче чи мужеске імя.... Впрочім герой повісти не представлений так зле і коли би ви перечитали цїлу книжку....

— Я перечитав єї і годжу ся з вами.... Але не кождий так гадає.... І люди уявляють собі...

Згодом і згодом почув офіцир, що під впливом хороших очий женщини єго гнїв зменшає ся.... Як можна би поводити ся грубо і нечемно супротив такої хорошої і нїжної женщини!... Она уважала би єго за простака. Однако він прийшов сюди, аби одержати якусь запоруку, що єго честь не буде більше нарушена і о тім не повинен був забувати. А щоби там, в Н... сказали, коли-б він вернув з тим, з чим поїхав? Він зібрав всю свою волю, єго голос став знов трохи строгий і різкий:

додатку до коштів будови каналів в 1904—1912, друга на реґуляцию карпатских рік.

— Огні. В Бориславі згорів резервоар копальні нафти дра Ленартовича і Спілки. — В Улянові знищив пожар оногди 3 доми і будинок повітового суду. — З Бродів доносять, що оногди по півночи вибух там пожар при улици Зибликевича і знищив сім домів. Під розвалинами одного дому погиб кількалїтний хлопець. — Дня 13-го с. м. в часї віднусту рано вибух пожар в місточку Струсові, теребовельского повіта, котрий тревав до години 10-ої вечером і знищив 7 жидівских будинків. На другий день знов вибух пожар в иньшій стороні і знищив три доми з господарскими будинками. Шкода значна, була лиш в части обезпечена.

— Прогульку устроює „Кружок українських дївчат“ при співучасти львівского „Сокола“ на дохід „Опіки над служницями“ в неділю дня 25 с. м. до Рудна. Програма прогульки: Від'їзд з головного двірця зелїзничого до Зимної води-Рудна о годині 4·10 по полудни. В Рудні в лїсї забави товариські як: гра в обручі, бальони, колесо щастя. почта мінутова, томболя, гра в круглї, штучні огні і т. п., хор, монольоги, перегони з нагородами — 5 бігів, представлене аматорске комедиї в 1 відслонї „Підозріна особа“, образ з живих осіб. Поворот до Львова о 9·36 вечер. Вступ 20 с. від особи. О численну участь упрашає — *Комітет.*

— Огонь від грому. Пишуть нам з Долинщини: Дня 8 червня с. р. в громадї Чолгани коло Долини ударив грім в хату господаря Дмитра Когута. Погоріла хата, стодола, шопа, стайня, оборіг зі збіжем, двоє безрог і господарскі знаряди. Самого Когута з женою не було дома, лише дїти, котрі уратовано. Шкода виносить 2000 К і не була обезпечена.

— Намірене самоубийство. Компнарский челядник, Йосиф Тарнавский, занятий у майстра Гр. Романовского, при ул. Жовківскій у Львові, стрілив вчера до себе з револьвера. На відгомон вистрілу збігли ся сусіди і застали Тарнавского лежачого на земли а побіч него револьвер. Повідомлено полицию, але заки она явила ся, Тарнавский вже прийшов до сьвідомости, взяв на себе иньшу одїж, а приведений до поліциї, випер ся замаху на своє житє, доказуючи, що цїлком здоровий. Аж коли его розібрано, пересьвідчено ся, що в правій груди під четвертим ребром має рану від кулї. Лїкар стациї ратункової заявив, що рана є дуже небезпечна і Тарнавского відставлено до шпиталю. Тарнавский спершу згодив ся на то і пішов пішки. Сильної будови мужчина, вступив ще по дорозї до шинку і випив там дві склянки пива. Однако коли прийшов до шпиталю, нагле роздумав ся і не хотів лишити ся, так, що агент мусїв его забрати назад на поліцию. З огляду на сильне роздразнене і неспокійну вдачу Тарнавского, замкнено его в слїдчій вязниці, звідки буде відставлений до вязничного шпиталю. Причиною замаху була нещастна любов.

— Страшна злива навістила минувшої пятниці місто Київ і наробила в місті богато шкоди. На улици Жидівскій вода підмила і забрала дім, в котрім найдено неживу женщину з дитиною залиту в часї спу. На стациї „Київ II.“ вода підмила зелїзничий насип на просторі кількох сяжнїв, так, що пороги і шини повисли у воздусї.

— Руский театр перебуває тепер в Чорткові і дає представленя у власній сали на Вигнанці, коло церкви. Репертуар театру слїдуючий: В пятницю 23 червня „Свати Мусїя“ народна оперета в 3 дїях Кропивницкого; — в суботу 24 червня „Барон циганів“ оперетка в 3 дїях Штравса; — в неділю 25 червня „В народї“ конкурсова народна драма в 5 дїях Стешенка; — ві второк 27 червня „Міщани“ сцени в 4 дїях М. Горкого; — в четвер 29 червня „Катерина“ опера народна в 3 дїях Аркаса; — в суботу першого липня „Жидівка вихрестка“ народний образ зі співами і танцями в 5 дїях Тогобочного; — в неділю 2 липня „Ой не ходи Грицю“ народний образ зі співами і танцями в 5 дїях Александрова і Старицкого; — ві второк 4 липня „Анонїми“ знаменита штука в 3 дїях Девалєреса і Марса, в перекладї II. Стадника. — В репертуарі опери: „Продана наречена“ і „Галька“. Абонамент на 6 вистав 10 К. Початок представлень точно о 8-ій годинї.

— Самоубийство. З Надвірної пишуть: Дня 16 с. м. о годині $7^1/_2$ вечером приїхав із Станиславова до Надвірної дорожник Ом. Виня, аби відвідати сестру своєї жінки, що є там в службі. Около 9-ої години вечером з невідомої причини стрілив до неї з револьвера і зранив єї в руку, а себе влучним вистрілом позбавив житя. Самоубийник полишив жінку і 3 дїтий. Пострілена майже здорова. Що було причиною того самоубийства і намірeного убийства, не звістно.

† Померли: О. Павло Винницкий декан і парох в Грушатичах, дня 19 с. м. в 55-тім роцї житя, а 29-ім сьвященьства; — о. Йоан Давидович, крилошанин і парох-ювилат в Блажові коло Самбора, дня 19 с. м., в 78-ім роцї житя; — др. Димитрий Темпле б. лїкар міский в Стрию, в 88-ім роцї житя.

— Я, пані, маю право домагати ся з оружием в руці пошанованя моєї чести і ваш муж мусить нинї приймити моїх сьвідків.

— Мій муж? — спитала молода женщина і голосно розсьміяла ся — алеж я не маю мужа... я вдовиця!

— Як, але пан Жак Діпортaль, повістеписатель?

— Такого нема, то є... мій псевдонїм яко писательки. Я називаю ся ґрафиня Люїза Шансей, а в лїтературі Жак Діпортaль, розумієте? І ви — додала сьміючи ся — хочете менї прислати своїх сьвідків?

— Женщина!... пробурмотів поручник. І кілька хвиль мовчав... Був би нїколи чогось подібного не надїяв ся. Але хороша писателька говорила безнастанно і побачивши его зачудоване а заразом заклопотане, старала ся, аби він забув на свій клопіт, представляючи єму з молодечою веселостию і чаруючою принадою всї малї, часом дуже сьмішні случаї з писательского житя, на пр. коли хто писательку уважає за мужчину.... Поволи розповіла єму, як уложило ся їх попередне супруже, що на щастє тревало лише кілька місяців. Ґраф Шансей не розумів єї і єї житє як жінки було лиш цїлим рядом розчаровань.... А він прислухував ся, оповідав з своєї сторони о своїй охотї до наук, о неохотї до сьвіта, а особливо до подружя. На тій точці обоє цїлком годили ся; так... але молодий офіцир почув нараз своє заклопотане; супротив такої женщини відрікати ся любови видалось єму злочином.

* * *

Шість місяців пізнїйше пан і пані Лямарш ладили ся виїздити з Парижа до нового осідку капітана, — бо щастє звичайно ходить в парі і поручник авансував. — Коли молода пара робила послїдні приготовленя до дороги, найшли в одній шуфлядї під паперами якийсь синявий, зложений папір.

— Що то? — спитав Маврикий.

Молода женщина взяла папір, розложила его і в тій хвили весело усьміхнула ся:

— Ах, ти не догадуєш ся?

— Що?

— Та телеґрама.

— Ну?

— Твоя телеґрама, не пригадуєш собі?... Де ти мене визвав з оружием в руці.

Люїза вимовила послїдні слова з сьмішною повагою.

Маврикий Лямарш усьміхнув ся і додав:

— Яка шаленість!

— А однако — відозвала ся она знов — твоя честь уратована, бо ми били ся після правил і ти побідив. Чи ти не убив повістеписателя Діпортaля? Тепер вже его нема, лише Люїза Лямарш!

— То правда, я убив повістеписателя, але мене побідила женщина; ти з медведя, яким я був, зробила смирного чоловіка, мої глупі упередженя що до подружя розвіяла.... Одним словом ти побідила своєю красою і добротою.

І хвилю обоє мовчали; він обіймив єї поглядом повним пошанованя, а она глядїла на него з любовию і майже боязливостию.

Телеґрами.

Відень, 21 червня. Цїсар видав приказ до армії, в котрім підносить тяжку страту в наслїдок смерти бл. п. Архикнязя Йосифа і постановляє, щоби 37-ий полк піхоти, котрого бл. п. Архикнязь був властителем, носив по вічні часи єго імя.

Відень 21 червня. Шах перский виїхав вчера з Відня до Контрексвіль у Франциї, де буде лїчити ся. На двірци попращав шаха Цїсар.

Будапешт, 21 червня. По відчитаню королївского рескрипту в справі іменованя кабінету Феєрварі'ого заявив президент палати, що одержав ще другий рескрипт, котрий має бути відчитаний. Однако більшість не допускає до відчитаня его. Супротив того бар. Феєрварі заявляє, що правительство опускає свої місця і разом з всїми членами кабінету виходить з салї.

Гамбурґ 21 червня. Hamburger N. Nachrichten доносять з Копенгаґи: Надходять вісти, що шведска рада державна запротестувала против способу, в який відбуло ся зірване унїї, однако відтак затвердила розділ обох держав. Зачувати, що король Оскар наміряє зложити норвеґску корону в користь наслїдника престола з застереженєм, що наймолодший син короля, князь Кароль, має вступити на престол Норвеґії.

Токіо 21 червня. Вчера відбула ся в Токіо нарада всїх міністрів в справі условий мира і вибору повновластників. Як гадають, всьо так скоро уложить ся, що до 30 с. м. виїдуть японьскі повновластники до Вашинґтона. Тимчасом в Манджурії воєнна акция живо поступає наперед. На всїх точках поля війни дожидають вже в найблизших днях дуже важних подій.

Льондон 21 червня. До „Daily Telegraph“ доносять з Токіо: Японцї посувають ся побідоносно наперед. Армія росийска на обох крилах цїлком окружена. Японцї мають на поли борби звиж пів міліона людий. Вступні операциї розпочали ся ще дня 20 мая.

Петербург 21 червня. Рада міністрів радила вчера в другім читаню над справами скликаня представительства народного і уложила основні артикули. В четвер відбуде ся нарада над виборчою системою.

Київ 21 червня. „Кієвскоє Слово“ довідує ся, що поголоска о іменованю київского ґенерал-ґубернатора Кляйґельса ґенерал-ґубернатором Петербурга єсть безосновна.

Атени 21 червня. Король поручив Раллому утворене нового кабінету із сторонництва Делїянїстів. Раллї застеріг собі два дни до рішеня.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 20 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·60; жито 6·40 до 6·50; овес 7·20 до 7·40; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 6·90 до 7·—; ріпак 12·50 до 12·75; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 9·25; вика 11·50 до 12·50; бобик 7·50 до 7·75; гречка 10.50 до 12·—; кукурудза стара 7·75 до 8·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка 25·— до 32·—.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).